JUHA LARIKKA

AJA MATKA POIS

2025

rakkaudelle ja arjelle

Juha Larikka

AJA MATKA POIS

muistikirjojen proosaa

AJA MATKA POIS
© 2025 Juha Larikka
Kannen suunnittelu: Juha Larikka
Sisuksen taitto: Juha Larikka
Julkaisija: Juha Larikka – Helsinki, Suomi 2025

Hän jatkaa järkeä rahalla, uskottavuutta. Uudenvuoden porukka bileissä hän seisoo aina oman kukkaronsa päällä. Pitää puhetta. Parantaa maailmaa. Hietalahdenrannassa on joukko vähemmän menestyneitä boheemeja valmiina syöksymään taas tulevan vuoden ihmeelliseen arvaamattomuuden seikkailuun. Pidäteltyä naurua. Hän on todella naurettava, mutta ansaitsee silti taputuksia. Hänen taiteensa on aliarvostettua. Hän jakaa maalauksiaan lahjaksi ja se riittää hänelle.

Taustalla näkyvällä telakalla on pienoista säpinää. Jäänmurtajat valmistuvat ajallaan. Muutama hitsari on yhä tekemässä urakkaansa loppuun. Palkka on kohtuullinen ja riittää urakan jälkeen pieniin ylellisyyksiin. Perheiden lapset saavat ylimääräistä rahaa ja voivat käyttää melkein haluamallaan tavalla. Vanhemmat nauttivat siitä, että saavat osoittaa rakkautta myös taloudellisesti. Voidaan sanoa, että periaatteessa kaikki näyttää hyvältä heidän pienissä asunnoissaan ja yhteiskunta hyväksyy mielellään tämän illuusion heille.

“Hitsipilli soikoon! Noitapillit ja papatit!”

Kukaan ei törmää autolla enää vesipostiin. Aika jolloin ajokortin sai selviytymällä kaupungin itälaidalta länteen on auttamattomasti ohitse. Kaasujalkaa ei tarvitse. Automatiikka hoitaa tekoälyn ohjaamana vakionopeuden moottoritiellä. Gps opastaa turvallisesti melkein luotettavasti katutöistä huolimatta perille minne tahansa pöpelikköön. Autoilijan elämä on luksusta kunnes joku puhalluttaa. Hitsarin elämä on sen verran rankkaa, että se vaatii pienen irtaantumisen hitaudesta, joka vallitsee pitkien päivien soljuessa telakalla.

Perhe etsii isää. Isä etsii yksinäistä seikkailua. Lasinsirut auton takaosan lattialla ovat muisto edellisen illan riemuista. Isä päättää jatkaa. Ajaa matkansa pois. Kotona ilmenneet erimielisyydet ovat karkottaneet hänet uneksimaan toisenlaista ratkaisua. Kaiken tämän pysäyttää moottoritien liittymään kokoontunut sinivalojen välke.

“Ajan matkan pois!”

Rakkaus ei pala eikä palaa kerralla. Se on välillä kuin räsymatto johon on kertynyt kuukauden ajan perheen ruoantähteitä. Onneksi koira hoitaa kissojen kanssa epäilyttävät muruset parempiin kuonoihin.

Pientä toivoa. Uimarannalla oli joutsen pari mittailemassa ikuista valaansa. Hän katseli ja päätti suunnistaa autollaan jossain välissä takaisin vällyjen väliin ja kertomaan iltasatua mansikkahillopurkista ja oman lapsuutensa lumilinnoista, hiekkalinnoista.

Sauna. Lasilliset kynttilänvalossa petraavat tunnelmaa ja sen jälkeen iltalenkki jossa kumpikaan ei lausu sanaakaan.

“Räsymatto ja rakkauselämä”

Toinen, ei hän pohtii. Ketä kiinnostaa eronnut jolla on kaksi ilkikurista villikkoa kinuamassa viikkorahaa ja huomiota. He ovat jo nyt siinä iässä ettei mitään iltasatuja tarvita. Konkreettinen hyvä, raha-annos jolla saa tehdä mitä haluaa on ainoa oikea vaihtoehto toteuttaa heidän visioitaan. Lapset ovat eronneelle pahimmillaan suola jos aikoo onnistua ja alkaa alusta. Ei. Lapset ovat enkeleitä joiden ajatukset ja arkiset tarpeet on otettava huomioon. Lapset ovat hengitystä, joka täydentää mustuuden keskellä. Toinen ajattelee näin. Kyllä ja ei myös hän. Hitsaaminen on siirtynyt kodin ilmastoon. Poraaminen. Huutoa seuraa parhaimmillaan onnellinen yhteinen nauru. Harkintaa on jatkettava. Ajatukset voi pitää sisällään ja tarpoa päivästä toiseen. Eikä mummoja lumessa tarvita ohjeistamaan miten tämä on hoidettava. Jokaisella on oma suonsa. Ja jos suolla on välillä lakkoja ja sellaisia lakkoja jotka poimii talteen, nauttii. Molemmat miettivät kynttilänvalossa taas. Viskilasissa surisee blues.

“Arjen blues“

Järvi katsoo surullisena takaisin, kun pulahdat siihen saunan jälkeen. Aina liian matalaa. Muut nukkuvat. Päärakennuksen puurappuset lahoavat ja kuumuudessa tuoksahtava toiletti kaipaa tyhjennystä. Muurahaispesä on päättänyt majoittua lasten leikkimökkiin. Käyttämättömänä se on muuttunut slummihökkeliksi. Eikä siellä voi edes viettää aikaansa lukemalla jotain dekkaria. Ledvalot, noh, jotain kehitystä sentään siitä ajasta, kun lapset pitivät omia pitoja naapurimökin lasten kanssa.

Käsipohjaa. Se oli silloin ennen aika luonnollinen metodi tässä rannassa. Uimarannan alla oleva muovi alkaa hapertua ja kohota näkyviin. Ja montako uistinta on kaislikon reunassa olevassa liepeessä, lietteen alla? Kuikan poikanen taisi nokkia kerran yhden ja saada lopuksi elämäänsä muiston ihmisen arvaamattomasta leikistä itsekkään luontonsa kanssa.

“Käsipohjaa”

Itikat, armoitetut jatkavat väsymättä karkeloita. Nukkuminen on haave. Muurahaisten pioneerit napsivat jauhopusseista ensin pahvin ja asettuvat lomailemaan. Ei lettuja kenellekään näistä. Mansikkahilloa voi käydä kerjäämässä naapurista tai itseasiassa ne kerjäämänne letut voitte nauttia samalla muiden ikäistenne kanssa ja antaa meidän olla hetken kahdestaan. Sopiiko? Kiitos.

Yksi promille molemmille. Päälle tuttua kahta sinistä. Makkaraa ja bluesia vanhalla levarilla. Winteriä, Hookeria ja sekalainen vinyylilajitelma viimeiseen tippaan saakka. Jäivät yöksi. Meillä on toisemme ja matalapainetta tulossa vai oliko se ukkonen joka sisältää salamointia, pallosalaman sekä järven toiselta rannalta kirkuvan akan sonaatteja ihanalle kirvesmies puolisolle. Viime talven jälkeen heidän laiturinsa päätti siirtyä meidän ikiomaan kaislikkoon. Siirto operaatiosta saatiin aikaan melkoiset promillejuhlat. Lapset jäivät serkkujen luo kaupunkiin. Kiitos.

“Kaislikossa tapahtuu”

Mä ajan aina matkan pois. Niin se sanoi ja nauroi katsoessaan suoraan silmiin. Moottoritie oli kylmä ja hän oli kuuma. Sen kesän jälkeen mikään ei palannut entiselleen. Osaksi tuo kaikki johtui siitä, että hän. Niin hän kotona sanoi loppu lauseeksi. Hanki parempi ja ryhdistäydy. Juo enemmän, kun et minulle pärjää. Tee harjoituskausi maailmalla niin katsotaan miten se sujuu. Sujui.

Lapset iloitsivat aivan vakavissaan, että nyt meillä on kaksi äitiä. Luokanvalvoja kertoi hämmästelleensä, mutta ymmärsi koomiset piirteet mitkä olivat taustalla tässä totuuden torvien lausumassa. Hän tietää myös. Ajattelin. Lopulta yksi aikakausi päättyi ei niin onnellisesti, mutta päättyi. Kaikki järjestelyt menivät pykälien mukaan ja teoriassa arjen onni säilyi sillä tasolla, että jouluna ja juhlapyhinä saattoi istua sovussa aterialle. Normaalit laulut ja lahjat. Rahakuoret ja yllätyslahjat. Kaikki tapahtui sanotaanko by the book. Niin kai voi sanoa. Aja matka pois! Kiitos sattuma. Kiitos työhaastattelu mistä tämä kaikki seurasi. Ihmeellinen uusi alkoi sujua. Sujuu yhä. Kiitos sattuma!

“Kiitos sattuma”

Jos koiralla on kirppuja. Sen käsittää, mutta että on sellaisia luokkia missä täit tekevät pesänsä koko äänekkääseen laumaan. Sauna hoitaa sanoi terkkis. Parturi hoitaa sanoin minä. Peruukki. Oivallinen keksintö. Maailman tai ainakin Suomen paras alan yritys on Helsingissä Itäisellä Teatterikujalla.

Kaisaniemessä oli lampi missä rakastuneet soutelivat ja viihtyivät. Joutsenia, suihkulähde. Aivan siinä peruukkispesialistin lähellä taiteilijat järjestivät ruohikolla shampanja illallisia ja joku soitti viulua, haitaria ja naiset olivat pukeutuneet oopperaan. Siitä on yli 100 vuotta. Ja nyt on taas täitä. Ei töitä kaikille. Silloin sekatavarakaupassa oli käärijä, ei sama kuin tämä josta kaikki puhuvat. Käärijä pakkasi kaiken sellaiseen piirustuspaperiarkin tapaiseen. Rusetti ja solmu kauniiksi lopuksi. Koira kinuaa ulos. Täytyy mennä koska edellisen elämän räsymatto episodi ei saa toistua. Maakellarin tuoksuinen keittiön räsymatto on mennyttä aikaa.

“Kirppuja ja täitä“